

THE HAPPY PRINCE

High above the city, on a tall column, stood the statue of the Happy Prince. He was gilded all over with thin leaves of fine gold, for eyes he had two bright sapphires, and a large red ruby glowed on his sword-hilt.

He was very much admired indeed.

"He is as beautiful as a weathercock," remarked one of the Town Councillors who wished to gain a reputation for having artistic tastes; "only not quite so useful," he added, fearing lest people should think him unpractical, which he really was not.

"Why can't you be like the Happy Prince?" asked a sensible mother of her little boy who was crying for the moon. "The Happy Prince never dreams of crying for anything."

"I am glad there is some one in the world who is quite happy," muttered a disappointed man as he gazed at the wonderful statue.

"He looks just like an angel," said the Charity Children as they came out of the cathedral in their bright scarlet cloaks and their clean white pinafores.

"How do you know?" said the Mathematical Master, "you have never seen one."

"Ah! but we have, in our dreams," answered the children; and the Mathematical Master frowned and looked very severe, for he did not approve of children dreaming.

A BOLDOG HERCEG

Magasan a város fölött, karcsú oszlop tetején állt a boldog herceg szobra. Tetőtől talpig be volt aranyozva finom aranyból vert vékony levélkékkal, két ragyogó zafírkő volt a szeme, és nagy, piros rubintdarab tündökölt a kardja markolatán.

Csodálták is ám nagyon a herceget.

– Olyan szép, mint valami szélkakas – jegyezte meg az egyik városi tanácsos, aki azt óhajtotta, hogy híre keljen művészi ízlésének –, csak hogy nem egészen olyan hasznos – tette hozzá azon való félelmében, hogy kétségbe ne találják vonni gyakorlati érzékét, aminek a hiányával igazán nem lehetett volna vádolni őt.

– Miért is nem vagy olyan, mint a boldog királyfi? – kérdezte egy érzékeny lelkű anya kicsi fiacskájától, aki nyafogva kérte tőle a holdat. – A boldog herceg sohasem nyafog semmiért.

– Örülök, hogy van a világon valaki, aki egészen boldog – dünnyögött magában egy csalódott férfiú, miközben bá-méskodva nézte a csodálatos szobrot.

– Mintha csak angyal volna – mondogatták az árva gyermekek, mikor kifelé tódultak a székesegyházból, ragyogó skarlátszín kabátkájukban, tiszta fehér kötenykével.

– Hogy tudjátok? – szólt a számtantanár. – Hiszen sohasem láttatok angyalt.

– Dehogyan! – felelték a gyermekek. – Láttunk bizony álmainkban. – És a számtantanár összeráncolta a homlokát, és nagyon szigorú arcot vágott, mert nem helyeselte, hogy a gyermekek álmodni szoktak.

One night there flew over the city a little Swallow. His friends had gone away to Egypt six weeks before, but he had stayed behind, for he was in love with the most beautiful Reed. He had met her early in the spring as he was flying down the river after a big yellow moth, and had been so attracted by her slender waist that he had stopped to talk to her.

"Shall I love you?" said the Swallow, who liked to come to the point at once, and the Reed made him a low bow. So he flew round and round her, touching the water with his wings, and making silver ripples. This was his courtship, and it lasted all through the summer.

"It is a ridiculous attachment," twittered the other Swallows; "she has no money, and far too many relations"; and indeed the river was quite full of Reeds. Then, when the autumn came they all flew away.

After they had gone he felt lonely, and began to tire of his lady-love.

"She has no conversation," he said, "and I am afraid that she is a coquette, for she is always flirting with the wind." And certainly, whenever the wind blew, the Reed made the most graceful curtseys. "I admit that she is domestic," he continued, "but I love travelling, and my wife, consequently, should love travelling also."

"Will you come away with me?" he said finally to her; but the Reed shook her head, she was so attached to her home.

"You have been trifling with me," he cried. "I am off to the Pyramids. Good-bye!" and he flew away.

All day long he flew, and at night-time he arrived at the city.

"Where shall I put up?" he said; "I hope the town has made preparations."

Then he saw the statue on the tall column.

Egyszer éjjel egy kis fecske repült tova a város fölött. A barátai vándorútra keltek Egyiptomba már jó hat hete, de ő itthon maradt, mert szerelmes volt a legszebb nádszálba. Kora tavasszal pillantotta meg, amikor egy kövér sárga pille után repült lefelé a folyó fölött, és a nádszál karcsú dereka annyira megigézte, hogy megállt vele beszélgetni.

– Szeresselek? – kérdezte a fecske, aki szerette az egyenes utat, és a nádszál hajladozva rábólintott a kérdésére. A fecske erre körös-körül repdeste a nádszálat, meg-megcsapva a vizet szárnyaival, és ezüstös fodrokat verve. Ez volt az udvarlása, és így udvarolt egész nyáron át.

– Nevetséges viszony – csicssergett a többi fecske –, pénz nincs a nádszálnak, atyjafia meg túlságosan sok van.

És a folyó valóban telisded-teli volt nádszállal. Majd mikor eljött az ősz, a fecskék valamennyien elröpültek.

Miután társai tovaszálltak, a kis fecske egyedül kezdte magát érezni, és kezdett ráunni a kedvesére.

– Nem szól soha egy szót sem – mondotta –, és attól tartok, hogy kacér teremtés, mert folytonosan flörtöl a széllel. – És bizonyos, hogy valahányszor fújt a szél, a nádszál kecsesen hajladozott. – Megengedem, hogy házias teremtés – folytatta a fecske –, csak hogy én utazni szeretek ám, s ennél fogva szeretnie kell az utazást a feleségemnek is.

– Eljössz velem? – kérdezte végül a fecske a kedvesétől. De a nádszál a fejét rázta, mert nagyon ragaszkodott az otthonához.

– Tréfáltál csak velem – kiáltott a fecske. – Megyek a piramisokhoz. Isten áldjon! – És elrepült.

Egész álló nap repült, és éjszakára a városba érkezett.

– Hol szálljak meg? – szólta a fecske. – Remélem, a város készült a fogadásomra.

Majd megpillantotta a szobrot a karcsú oszlop tetején.

"I will put up there," he cried; "it is a fine position, with plenty of fresh air." So he alighted just between the feet of the Happy Prince.

"I have a golden bedroom," he said softly to himself as he looked round, and he prepared to go to sleep; but just as he was putting his head under his wing a large drop of water fell on him. "What a curious thing!" he cried; "there is not a single cloud in the sky, the stars are quite clear and bright, and yet it is raining. The climate in the north of Europe is really dreadful. The Reed used to like the rain, but that was merely her selfishness."

Then another drop fell.

"What is the use of a statue if it cannot keep the rain off?" he said; "I must look for a good chimney-pot," and he determined to fly away.

But before he had opened his wings, a third drop fell, and he looked up, and saw—Ah! what did he see?

The eyes of the Happy Prince were filled with tears, and tears were running down his golden cheeks. His face was so beautiful in the moonlight that the little Swallow was filled with pity.

"Who are you?" he said.

"I am the Happy Prince."

"Why are you weeping then?" asked the Swallow; "you have quite drenched me."

"When I was alive and had a human heart," answered the statue, "I did not know what tears were, for I lived in the Palace of Sans-Souci, where sorrow is not allowed to enter. In the daytime I played with my companions in the garden, and in the evening I led the dance in the Great Hall. Round the garden ran a very lofty wall, but I never

– Itt szállok meg – kiáltott a fecske –, ez szép helyecske, és vígan járja a friss levegő. – És letelepedett, egyenesen a boldog hercegnek a lábai közé.

– Aranyos hálósobám van – csipogta halkán magában, mikor körületekintett, azután alváshoz készülődött; de alig dugta a fejét a szárnya alá, egy nagy vízcsep pottyant rá a magasból. – Ejnye, be furcsa! – kiáltott a fecske – Felhőnek színe sincs az égen, a csillagok tisztán ragyognak, és mégis esik. Igazán rettenetes a klíma itt, Észak-Európában. A nádszál szerette ugyan az esőt, de ez tisztára önzés volt részéről.

Megint lepottyant egy csöpp.

– Mire való ez a szobor, ha az esőtől sem óv meg? – szólta a fecske. – Valami jó kürtőfedő után kell néznem. – És elhatározta, hogy odább repül.

De mielőtt meglebbentette volna a szárnyát, lepottyant rá a harmadik csöpp, és a fecske felnézett a magasba, és látta, hogy – Oh! mit is látott?

A boldog herceg két szeme könnyben úszott, és két arany orcáján könnyek csurdogáltak lefelé. És az arca oly szépséges volt a holdfényben, hogy a kis fecskének megesejt rajta a szíve.

– Ki vagy te? – kérdezte.

– A boldog herceg vagyok.

– Miért sírsz hát akkor? – kérdezte a fecske. – Egészen átáztattál.

– Amikor eleven voltam és emberi szívem volt – felelt a szobor –, nem ismertem a könnyeket, mert a gondtalanság palotájában éltem, ahová a szomorúságnak nem szabad belépni. Naphosszat a kertben játszottam pajtásaimmal, és este én kezdtem meg a táncot a nagy csarnokban. A kertet nagyon magas fal kerítette körül, de én sohasem kérdezősködtem, mi van a falon túl, olyan gyönyörű volt